

Arrels 7. Pluralisme

Dg, 15/08/2010 per Catalunya Religió

(Bernabé Dalmau / CR) La consciència de pluralisme de la nostra societat els anys vuitanta era fruit de l'evolució de la mateixa societat democràtica i del desglaçament que s'havia produït en l'Església d'ençà del Concili Vaticà II. Des del punt de vista religiós a [Arrels Cristianes de Catalunya](#) no preocupava tant la possibilitat de coexistència amb altres creences com el creixement de l'agnosticisme i àdhuc de l'ateisme dels quals feien gala sovint personatges públics.

La posició de l'Església catalana és clara: 1) respecte a la pluralitat d'opinions; 2) exercici i petició de llibertat per a acomplir la missió evangelitzadora; i 3) res de privilegis ni utilització de cap poder polític ni, encara menys, la seva subordinació. Notem, respecte al tercer punt, que era la línia que havia promogut el cardenal Vicent Enrique i Tarancón, i que amb els anys s'ha anat degradant fins a donar una imatge de l'Església a Espanya bel·ligerant contra els partits d'esquerra.

És bona la distinció entre pluralisme i indiferència. L'allunyament de Déu no pot ser considerat un progrés social, i els bisbes se'n lamenten. Potser en aquest allunyament de Déu també hi inclouen la pèrdua de poder de l'Església en les seves institucions, i aleshores aquesta lamentació podria tenir un to nostàlgic respecte a l'ideal de cristiandat que somiava Torras i Bages i en el qual els bisbes sembla que s'hi trobarien bé. En tot cas, el respecte al pluralisme no ha de comportar la passivitat dels cristians ni ha de minvar la capacitat d'anunciar l'Evangeli.

Arrels Cristianes de Catalunya (1985)

Els bisbes de Catalunya

El naixement, la història i la cultura de Catalunya són intensament amarats de cristianisme. I la nostra fe continua viva en sectors molt amplis de la nostra

societat. Probablement, cap altra opció filosòfica, o religiosa o política té, encara avui, tanta capacitat de convocatòria.

Però la societat catalana és plural, també religiosament. Al costat de l'Església catòlica hi ha altres confessions cristianes; hi ha un bon sector d'indiferents, en grau divers i amb més o menys vestigis i lligams catòlics; hi ha els agnòstics; i hi ha els ateus. I cal que tots visquem en la tolerància i el respecte mutus.

L'Església, d'acord amb els principis expressament proclamats pel Vaticà II, de llibertat religiosa, de sana laïcitat, i d'autonomia de les realitats temporals respecta la pluralitat d'opcions i no demana, per a si mateixa, com ha estat repetit a bastament en els últims anys, res més que llibertat per a l'acompliment de la seva missió evangelitzadora. Tampoc no demana del poder civil privilegis ni pretén la utilització de cap poder polític o la seva subordinació. Com escrivia el venerable Torras i Bages ja el segle passat: «L'Evangelí no conté una forma concreta i, no obstant, pot donar forma a totes les situacions concretes socials, polítiques i econòmiques dels homes... L'Evangelí té una amplitud immensa perquè està destinat a abraçar la universal humanitat, en totes ses formes, situacions i estats... Cada forma o situació social, política o econòmica voldria tenir l'exclusiva de l'Evangelí. L'Església té tant de treball per a defensar-se dels enemics com dels amics, perquè vol conservar la seva llibertat» [*L'elevació del poble*, Carta Pastoral de 10 de desembre de 1905, en *Obres completes*, Barcelona 1948, p. 1057].

Aquesta posició no significa indiferència. Ens dol profundament que molts, pretextant modernitat i pluralisme, s'allunyin de Déu, del Redemptor i de l'Església i mutilin així una dimensió essencial de la vida humana. Això per a nosaltres no és un progrés sinó una pèrdua. En realitat, l'ordre de la creació i el de la redempció són fruit tots dos del mateix amor de Déu a la humanitat, que no és cridada a tancar-se en l'horitzó intramundà, sinó a participar del regne de Déu. L'Església, a Catalunya com arreu del món, respectant la llibertat de tothom, promou el bé espiritual i, en el possible, el material de la pàtria. S'afanya a nodrir la fe dels creients amb el pa de la veritat evangèlica i amb els sacraments, i compta amb l'ajut de Déu per a aquesta missió específica.

La llibertat que reclamem és precisament per a evangelitzar i volem utilitzar-la a fons. La veu cristiana ha de fer-se present en tots els àmbits de la societat i no plegar-se a la pressió dels qui voldrien passar de la correcta distinció entre el món temporal i el món espiritual a l'exili de la nostra cultura i de la nostra societat de les opcions transcendents.

Per això demanem especialment de les comunitats cristianes que el respecte al pluralisme no les faci passives ni minvi la seva capacitat d'anunci a tot arreu de la Bona Nova de Jesús.

Bernabé Dalmau

Monjo de Montserrat

Altres articles

-Consideracions Generals

[Importància de les “Arrels Cristianes de Catalunya” \(I\)](#)

[La cohesió d’un episcopat \(II\)](#)

[Els límits d’una certa visió de Catalunya \(III\)](#)

[Les “Arrels cristianes” en el Concili Provincial Tarraconense \(IV\)](#)

-Comentari a la lectura del text

1. [Proemi](#)
2. [Amor i servei a Catalunya](#)
3. [El fet de la nacionalitat catalana](#)
4. [Una cultura](#)
5. [Una època de canvi](#)
6. [L’Església a Catalunya](#)
7. [Pluralisme](#)
8. [Recordar les nostres arrels](#)
9. [Justícia social](#)
10. [Els qui han vingut de fora](#)
11. [Epíleg](#)